

Nr 6

Av herrar **Andersson** i Örebro och **Larsson** i Umeå, om anslag till utbildning av företagareföreningarnas personal.

(Lika lydande med motion nr 3 i Första kammaren)

Inom det svenska näringslivet intar de mindre och medelstora företagen en mycket framträdande plats. Man räknar enligt tillgänglig statistik med att av landets 38 000 industriföretag har endast 1 200 företag mer än 100 anställda och av dessa 1 200 företag har 240 mer än 500 anställda. Ser man till antalet sysselsatta har industriföretag med 4—50 anställda sammanlagt 265 000 sysselsatta, industriföretag med 51—500 anställda sammanlagt 420 000 sysselsatta och storföretag 295 000 sysselsatta.

Enligt en av Sveriges Hantverks- och Industriorganisation utförd undersökning har under perioden 1954—1964 småindustrin minskat sin andel av industrins anställda från 29 till 27 procent. Om man ser till förädlingsvärdet inom industrin har småindustrin, trots minskad andel av antalet anställda, bibehållit sin andel av förädlingsvärdet under den nämnda tidsperioden. Enligt samma undersökning har kunnat konstateras att de mindre och medelstora företagen till relativt liten del påverkats av de fusioner och samarbetsavtal, som är ett led i strukturrationaliseringar i olika branscher.

Man kan också konstatera att, trots att småföretagen bibehållit sin procentuella andel av industrins förädlingsvärde, har rationaliseringen och utvecklingen gått i långsammare takt än inom storindustrin. Skälen här för kan vara varierande. Brist på kapital torde vara en av huvudorsakerna, likaså bristande kunskaper om de moderna rationaliseringsmetoderna.

Med hänsyn till de mindre och medelstora industriföretagens betydelse såväl ur produktionssynpunkt som ur sysselsättningssynpunkt, måste en framsynt samhällsekonomisk planering ta sikte på att på olika sätt underlätta dessa företags rationalisering och utveckling.

Genom företagareföreningarnas tillkomst och utbyggnad synes möjligheter ha skapats för att ge de mindre och medelstora företagen kontakt med modern rationalisering. Den i föreningarna, jämsides med kreditverksamheten, bedrivna rådgivningsverksamheten i tekniska och ekonomiska frågor vänder sig i första hand till dessa företagsgrupper, och i många fall har ett förtroendefullt samarbete uppstått. Hos företagareföreningarna fanns den 1 januari 1968 cirka 175 befattningshavare anställda. Av dessa var cirka 120 stycken anställda såsom tekniska och ekonomiska konsulenter medan övriga var sysselsatta med administrativa uppgifter. Man

kan därför konstatera en relativt betydande omfattning av den rådgivande verksamheten.

En av förutsättningarna för att denna rådgivning skall fylla sin uppgift är att personalen har erforderlig utbildning och att den har möjlighet till vidareutbildning för att skaffa sig kännedom om den tekniska och ekonomiska utvecklingen.

Med hänsyn till de kostnader, som är förenade med en effektiv utbildning på detta område, har föreningarna inom ramen för de knappa administrationsmedel, som stått till förfogande, ej kunnat bedriva en kontinuerlig vidareutbildning av personalen. Det är därför synnerligen angeläget att medel för detta ändamål kan ställas till förfogande. För närvarande torde föreningarnas ränteinkomster täcka en del av dessa kostnader, men det är ett önskemål till kommande budgetår att anslag på förslagsvis 100 000 kronor anvisas för vidareutbildning av företagareföreningarnas personal.

Med hänvisning till det anförda hemställer vi,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om förslag till 1969 års riksdag angående anslag med 100 000 kr. för utbildning av företagareföreningarnas personal.

Stockholm den 12 januari 1968

Sven G. Andersson (fp)
i Örebro

Sigvard Larsson (fp)
i Umeå
